

Hayattan zevk alıyorduk da mı attık kendimizi oradan
Ayşe ARMAN

İntihar girişimi çok konuşulan işadamı Sabri Doğan ilk kez anlattı

İkna edinceye kadar canım çıktı. Ama bu röportajı yaparken, gazeteciden çok bir okurdum. Bir insan kaç kere intihar girişiminde bulunmuş, üstelik 11. kattan atlamış bir insanın anlattıklarını dinleme şansına sahip olabilir ki? Allaha Sabri Doğan, yaşadığı deneyimin üstüne çıkabilmiş, duygularını düşüncelerini toparlayıp anlatabilen olgun bir insan. Uzun bir süre boynuna çökmesem, karısı ve hatta arkadaşları da benimle iş birliği yapmasa bu röportajın gerçekleşebilmesi mümkün değildi. Aşağıda okuyacaklarınızı bana anlattığı için, cesareti, dürüstlüğü ve insanlığı için Sabri Doğan'a teşekkür ediyorum.

11. kattasınız. Yürümeye başladınız. Pencere açık. Ne oldu?

-Pencere tam açılmıyor. Vasisdas var. Onu hesaba katmamışım. Yan geçmeyi denedim. Bedenim geçti ama botlarım takıldı. Ayakkabılarımı çıkardım, yeniden denedim. Oldu. Otelin 11. katının pervazında ayakta duruyorum. Sırtım duvara dayalı. Çok kararlıyım. Çok sakinim. Karşı apartmanda bir kız var, göz göze geliyoruz. Bu adam ne yapıyor diye bakıyor. Galiba gülümsüyorum. Ve işte birden pike yapıyorum...

Pike yapmak ne demek?

- Derin nefes alıyorsun, bütün kaslarını geriyorsun, ayaklarının ucuna kalkıyorsun, önce bütün gücünle yukarı sıçırıyorsun, sonra estetik bir biçimde aşağıya atlıyorsun. Kollarım da açık bu arada. Ben hayatım boyunca spor yaptım, istesem de öyle sigara paketi gibi bırakamıyorum kendimi. Bunları sonradan fark ediyorum tabii.

Neden sigara paketi gibi bırakamadınız ki kendinizi...

- Dört beş kere bungee jumping yapmıştım. Kesinlikle onun etkisi vardı. O kadar yüksekti ki, herhangi bir şey düşse parçalanırdı. Yere ilk temas önemli. Tersine bir hareket yapıyorsun. Ama bunları bilinçli yapmadım ben. Bedenimin refleksiydi. Bungee jumping'de ilk bunları öğretirler.

ÖLMEME YATMAK

Peki yere iniş. Nasıl algıladınız o süreyi. Uzun, kısa?

- O süreyi ben sadece rüzgarla ölçebildim. Olağan dışı bir serinlik. Çok uzun değildi ama hatırlanmayacak kadar kısa da değildi.

İnsanın hayatı film şeridi gözünün önüne geliyor mu?

- Yok ne alakası var.

Yarı yolda, "Vazgeçtim ben!" hissi doğuyor mu?

- Yok. Atlama o zaman. Pişmanlık yoktu. Ben kararımı vermiştim. Sonradan Ahmet Altan'ın Kılıç Yarası'nı okudum, sonunda bir intihar öyküsü anlatıyor, çok doğru tespitler var, altını çizerek okudum bazı yerleri: Ölüm kolay, karar vermek zor.

Ne kadar süre ölmeye yattınız?

- İki ay. Geçirdiğim en zor deneyimdi. Ölümün kendisi değil yani. Yemek yemek bile zul geliyordu. Herşey. Eve geliyorum, bizde herkes aynı anda sofraya oturur, millet yemeğini yiyor, ben önümdeki tabağa bakıyorum. Hissediyorum tabii, ağır depresyondayım. Bazı arazlar vardı,

ayaklarımı sallamalar filan.

Ve düştünüz. Düşme anında bilinciniz yerinde miydi? Yere vurduğunuzda nasıl bir ses çıktı?

- Korkunç bir ses. Bilincim hep yerindeydi. Çatıya çarptım ben. Otelin balo salonunun çatısına. Çatıyla tavan arasındaki o bir metrede kendimi kısa bir süreliğine kaybetmiş olabilirim. Tuhaf tabii, resepsiyondakilerden oda isteyince önce 4. katı vermek istediler. Düşündüm, 4 az geldi. Kurtulurum, murtulurum. Ben ferah bir oda istiyorum dedim, daha yukarılarda. Yokmuş. Sonra 11. katta boşalan bir odamız var dediler.

Odada ne kadar zaman geçirdiniz?

- Hiç. Evden 12'ye yirmi kala çıktım, çeyrek gece atlamıştım. Önce bir not bırakayım istedim. Sonra vazgeçtim. Ne yazacaktım ki?

Ölmediğinizi fark ettiğinizde aklınızdan geçen ilk cümle?

- "Allah'ım bunu da beceremedim!" Buydu aklımdan geçen. Gözümü açıp, öylece yukarı 11. kata baktım. Ve kendimden çok utandım. O anda öyle hissediyorsun. Başarısızlık olarak algıladım. Böyle öğretilmiş bize. Her konuda başarılı olmaya programlanmışız ya. Sonra gözlerimi sıkı sıkı kapattım ve uzun bir süre hiç tepki vermedim. Herşeyi duyuyorum ama hiçbir reaksiyon göstermiyorum. Doktorlar oramı buramı kontrol ediyor, boynumda bir yerleri kesiyorlar, dikeyyorlar. Dişlerimi sıkıyorum, insani hiçbir tepki vermiyorum. Sonra aile doktorumuz geldi, eğildi kulağıma 'Sabri Abi' dedi, "Beni duyuyor musun? Duyuyorsan parmağımı sık" Deddiğini yaptım. "Benimle konuşmak istiyor musun? İstiyorsan yine parmağımı sık." Sıkmadım. Kimseyle iletişim kurmak istemediğimi anladı. Dr. Cengiz, diğer doktorlara "Tepki verdi" dedi ve gitti, hálá kafamı dikeyyorlar gıkım çıkmıyor. Söylediklerini duyuyorum: "Bu herif yaşamaz" diyorlar.

İlk tepkiyi ne zaman verdiniz?

- Yan tarafımdan bir dren soktular. Çatlak kemiklerimin arasından. "Abi bunu sen yap" dedi doktorun biri diğerine "Kalbe çok yakın ben giremem." Kemiğin arasını kesiyorlar. Narkoz filan da yok. Sinir sistemi mahvolmuşsa narkoz vermek direkt öldürmek demekmiş. Derken bir boruyu akciğere kadar soktular, dayanamadım "Aaaaahhh!" diye bağırdım. O zaman "Bu adam bizimle dalga mı geçiyor?" dediler.

11. kattan atladınız ve ölmediniz. Mucize mi? Allah mı yardım etti?

- Hayır. İyi şeyleri Allah'tan kötü şeyleri kendinden bil...

Bu ne demek?

- Allah'ın bu işle bir alakası yok demek.

Tesadüf mü o zaman?

- Hayır. Hayatta tesadüfler de yoktur. Sen yaratırsın tesadüfleri. Beynim ölmeyi istiyordu, eyleme de geçtim. Ama özüm karşı çıktı.

Yani gerçek anlamda ölmeyi istemediniz, öyle mi?

- Ben, beni benden korudum. Allah'a affetmenin bir anlamı yok. Çünkü bu işlerle Allah'ın gerçekten alakası yok.

Peki bu olaydan sonra dini düşüncelerinizde bir değişiklik oldu mu?

- Her zaman inançlı bir insandım. Ama intihar girişimimden sonra Mevlana'yı ziyaret ettim. Kendimi biraz tasavvufa verdim. Çok okudum. Kuran'ı her okuyuşunuzda öğreneceğiniz yeni şeyler var.

Pişman mısınız?

- Ne için pişman mıyım? Atladım diye mi? Hayır, buna kendi irademle karar verdim. Ve bana artıları oldu, bunu görüyorum. Çok gergin bir adamdım. Agresiftim. Hırslıydım. Para değil ama güç benim için herşey demekti. O zaman 6000 kişi çalışıyordu yanımda, şimdi 58. Daha pozitif bir adam oldum.

BENİM AYIBIM

Sizi intihara iten sebepler...

- Bu soruyu o gün sorsaydınız, bir sürü şey anlatabilirdim. Bugün farklı düşünüyorum. Herşeyi ben hazırladım, olan biten herşeye ben müsaade ettim. Çocuklarınız uyuşturucu kullanıyorsa, sadece başkalarını suçlayamazsınız. Sizinle de alakalı. Yani suçlu aranıyorsa, o suçlu benim. Sistemi, devleti suçlamak yeterli değil. Doğru da değil. Bir sürü neden var. Ama o ayrı bir mesele. Tamamen kendimi sorumlu tutuyorum. Aileme, iş arkadaşlarıma öyle olaylar yaşattım ki ben, benim başarısızlıklarımı savunmak zorunda bıraktım onları. Bunu taşıyamadım. Beni sevenler için yükümlüm. Öyle düşünüyordum. Ve onları bu azaptan kurtarmak istedim. Ana tema bu. Onur dersiniz onur, onursuzluk dersiniz onursuzluk. Bu ayıba kendi irademle karar verdim. Benim ayıbım. Ama yüzleştim.

İntihar girişiminden sonra neler değişti hayatınızda?

- Ruh halim değişti. Hoşgörülüyüm. Hálá zengin olmaya çalışıyorum. Ama zenginliği de farklı yorumluyorum şimdi. Artık zengin olduğum için utanmak istemiyorum. Bu yanlış bir şeymiş. Zenginliğin bir araç olduğunu düşünüyorum. Amaç değil yani.

Peki "Karıma, çocuklarıma ne olacak?" diye hiç düşünmediniz mi? Bencilik yok mu bu işte?

- Olmaz mı? Düzgün düşünemiyorsun ki. Şöyle bir mantık kurmuştum: "Karım çok güçlü bir kadın, onun hayatı bensiz götüreceğine ve çocuklarıma bakabileceğine inanıyorum." Belki daha edilgen bir kadın olsa yapamazdım. "Ha kalp krizinden ölmüşüm ha psikolojik rahatsızlık geçirip intihar etmişim, ikisi de aynı kapıya çıkar" diyordum. Biz akıllıydık, çok normaldik, hayattan çok zevk alıyorduk da mı attık kendimizi oradan! Var mı böyle bir şey.

OLAYDAN SONRA İLK DİYALOG

GÜLER DOĞAN:

Hastanede beni görür görmez "Affet" dedi. Ve nedense geçmişte kalmış bir hadiseyi hatırlattı. Kızımız 7 aylıkken küçük bir ameliyat geçirmişti. Operasyon yerinde hafif bir sızıntısı oldu. Sabri'ye götürdüm "Hastaneye gidelim hemen" dedim. Toplantısı vardı, çok önemliydi, yabancılarla beraberdi. Ki çocuklarını çok sever, inanılmaz şefkatli bir babadır. Bana dedi ki, "Sen götürebilir misin? Ayrılamayacağım şimdi buradan. Benim için yapar mısınız?". Götürdüm. İşte aradan yıllar geçmiş, adam intihara kalkışmış, beni hastanede görüyor ve "Affet, o gün nasıl oldu da seninle hastaneye gelemedim! Çok kötü acısını yaşıyorum şimdi" diyor.

SABRİ DOĞAN:

Yaptığım olaya bak. Çocuğunu hastaneye götürmüyorsun. Çünkü iş daha önemli. Öyle mi? Bugün o adamların yüzünü bile hatırlamıyorum. Ama o olayın bende bıraktığı izlere bak. Nesin sen ya. Nasıl bu kadar kendini kaptırabiliyorsun? Ne için bütün bunlar? Değer mi? Değmediğini

anlamak için 11. kattan atlamak gerekmiyor.

İNSAN OLMANIN İKİ KOŞULU

1) Niyet

2) Kabiliyet

İnsan olmanın birinci koşulu niyet etmek. Niyetin olacak. Namaza mı gidiyorsun? Abdest alıyorsun değil mi? Senin için diyorsun Tanrı'ya. Niyet edince abdest almış oluyorsun. Niyetin yoksa bunun adı düş almak! Neyi, ne ve kim için yaptığın önemli. Ve bunu ifade edeceksin. Senden başka kimse duymuyor tabii. Niyet edince adı oruç oluyor, etmeyince rejim. Peki ben ölmeye niyet ettim mi? Evet karar verdim, eyleme de geçtim, ama niyet etmedim galiba, içimdeki öz istemedi. Yoksa benim ölmüş olmam lazımdı. 36 metreden 90 kiloyu bıraktığın zaman her metrede 3 bin kilo basınçla aşağıya düşüyor. İlk temas 900 küsur ton yani. Benim bildiğim bütün fizik kurallarına göre parçalanmam gerekirdi. İkincisi kabiliyet. Senin kendi kabiliyetlerin önce. Ve tabii ardından bulunduğun ortamın, ülkenin kabiliyetleri. Ama ben içinde bulunduğum ortamın ya da yaşadığım ülkenin kabiliyetsizliklerine sığınmam ki. Bunun arkasına saklanamam. Benim kabiliyetim yetmedi diyorum.

Dört beş kere bungee jumping yapmıştım. Kesinlikle onun etkisi vardı. O kadar yüksekti ki, herhangi bir şey düşse parçalanırdı. Yere ilk temas önemli. Tersine bir hareket yapıyorsun. Ama bunları bilinçli yapmadım ben. Bedenimin refleksiydi. Bungee jumping'de ilk bunları öğretirler.